Szakonyi Károly

# *Elment egy koronatanú*

Drága Lacikám, itt küldöm ezt az írást, mint mindig, várva szerkesztői véleményedet, ami persze több is, mert a kezdet kezdetétől mindig éreztem barátian értő észrevételeidből a megbecsülést, de mondhatnám, a szeretetet...

Több mint fél évszázad barátság kezdődött akkor, 1960/61-ben a Dorottya utca nyolcban, ahol egy kis szobában elindult a legendássá vált Új Írás, ahová Téged Pándi Pál tanárod hívott meg szerkesztőnek, s lettél attól kezdve minden írásom ismerője. Csak akkor nyugodtam meg, ha a novellámat elfogadtad jónak. Évtizedeken át számított véleményed. Sokan voltunk igy, az Új Írásba, és később a Tekintetbe meg a nosztalgiából feltámasztott, online folyóiratunkba adott munkáinkkal.

Tapintatos szerkesztő voltál, a konfliktusokat elsimító, békességre törekvő, szerény, de az igazságért megküzdő ember. Könyved, a *Deres március*, amiben emléket állítasz szeretett folyóiratodnak, ahol az időnkénti főszerkesztő-változások során Te maradtál mindig a biztos pont, Te vitted mindig tovább a lap szellemiségét. Juhász Ferenccel éltétek meg 1990-ben az utolsó számot, amikor anyagi támogatás hiányában búcsúzni kellett.

Fájó volt a búcsú, de folytattad a munkát, irodalomszervezés nélkül, úgy érezted, elfogy körülötted az oxigén. Átvetted Ördögh Szilveszter örökét, a Tekintetet. S vitted, ameddig ezt is meg nem fosztották a támogatástól.

Nem vártál soha dicséretet, Te csak adtál. Nagy örömünk volt azonban, amikor az újságíróktól megkaptad az Aranytoll Életmű kitüntetést. Úgy emlékszem, a Vastoll-díjjal is megjutalmaztak.

Emlékek sokasága fűz Hozzád, szentkereszti lakomák kis házikótok kertjében, ahol Baranyi Feriékkel, Csukás Pistáékkal, Gyurkovicsékkal vendégetek voltunk Erzsike meg Monika főztjére, ebéd Varsóban, moszkvai, leningrádi utazások, de főleg Párizs, szerelmetes városod, ahova mindig vágytál, s ahol szép napokat töltöttünk együtt családostól. Büszke voltál fordításodra, kedves könyvedre, *A kis Nicolas*-ra.

Tevékeny voltál és munkabíró, ezer és ezer oldalnyi kézirat türelmes olvasója, bírálója, de nem ragadtál le az íróasztal, a számítógép mellett. Ha hívtak a barátok, mentél segíteni, ahogy Hozzád is mentek kalákában házat építeni a pilisi domboldalba. De raktál ki mozaikot segédként a

Kerepesi temető Deák-mauzóleumában, a Velencei Biennálé magyar pavilonján, s ott van kezed nyoma Magyarország címerén is, az Alagútnál.

A forradalom utáni irodalom koronatanúja voltál, Mint egy szellemi könyvtárban őrizted magadban költők, prózaírók műveit. Ott van Veled mindez azon az ismeretlen vidéken, ahová eltávoztál Tőlünk, s ahová küldöm utánad ezt az írást, bírálatra, várva válaszodat, hogy közölhető-e a következő számban.

S ha késik a válasz, tudom, hogy megint egy baráttal kevesebb, akivel felidézhetem a múlt történéseit.

Már ott vagy Juhász Ferenc mellett, benyitsz hozzá a szobájába, leültet a kanapéra, és megkérdezi, most aztán ki viszi tovább a lapot?

Emlékszel? Sárga rózsákat vittünk neki a temetőbe.

Neked milyen virágot vihetünk?